

PETRI CSATHÓ FERENC

A versírás rejtelmei

*A kozmoszt nem lehet egyetlen költeményben
a párbeszédet sem halott apámmal
Minden kudarcunk: félhalál, a vers
nem írja meg kegyetlen önmagát magától*

*Anyám ma hetven éves és egyetlen szót se
szóltam és ő se szólt ebédre húst sütött
vannak szavak, amelyek nincsenek, csak a
halál után tudjuk őket kimondani
halál után lehet kimondani szavak*

Rács és aranyfüst

*Egy nyagda kerti széken
ül és ásít a lassuló idő
Darázs jövődöli halálát –
döngő aranyfüst Leng a bánat
hullik rám növeszti kérgem
most rácsnak látszik az eső*

*Az is talán Mögötte én
ki fadobozt csinál magának
akkorát épp hogy beleférjen
és vár amíg hosszú árnyéka és
mohos szakállá nő*

Kódoboz

Ilia Mihálynak

*hiába les fülel a kukucskálón
az őr nem hallja: titkontúli hang:
Kányádi verset mond egy kódobozban
a hátán is látszik: beszél
a megtörtekhez szól vigasztalásul
az őr azt látja áll egy néma rab
: pedig már nincs is ott
szabad mezőben ül függőleges lovon;
(itt csak a priccs a rács a zárka
itt csak az őr fogoly s a kódoboz
a kódoboz amely egy még nagyobb
(országnyi) kódobozba zárva)*

Kert Eszéken

*Katonás mozdulatlanul
mellén háborús rendjelekkel
egy karos kerti széken ül*

*légy áll az arcán
torkollattüzek gyermeksírás
üres szemében véraláfutásos ég*

*exit kezdődik minden újra
bokrok futnak körötte a kertben
águk szurony sipkájuk vasfazék*

Öröklét

*Halál, halálaink,
halálunk: kínban megfogant öröklét.
(Minden halál ezért törvényszerű.)
Lepillantunk a Földre Máriával;
Látjuk; a kilótt szarvasok
utolsó fekhelyén kinő a fű.
És látjuk; mindig marad egy anya;
S kidugja anyja földkerekek hasából
világlebíró kicsi öklét
halálra szánt újabb ember –
a magzata
a halál az öröklét*

Térdeplő

*Égünk már, uram, roncsolódunk
gyarló, emberi szerelemben.
Nézz le reánk – térdepelünk;
nézz le reánk – legyél velünk;
mutasd meg lelkelem Máriának,
lásson, mert tudom, szereted,
s lát majd, ha szeretsz engem.*

Merülés

*ott állsz már a fák között
kalapban és nehéz ruhában
(mindig esik és értelmetlenül)
kinövöd kérgedet (kabátodat)*

*S. M.-hez mást küldtél magad helyett
te már deszkára festve csak
te már csak kép valahai szobában
látod a fák közül amott hogy alkonyat:
valahai szobád alámerül
időd lejár akár az óraszerkezet:*

*és ott állsz még a fák között
mint időn túli térelem
örök vagy mint a félelem
repedezik kérged (kabátod)
látod saját halálodat*

Urna

*elképzelem (nem is nehéz)
P. Cs. F. költő poralakban
(se fej, se test, se láb, se kéz)
nem árt neki villám se örvény
törvényeken túl ő a törvény
nem csalják többé csalhatatlan
nem hullik rá se vád se bomba
nem csukják be marhavagonba
P. Cs. F. költő poralakban
ágyak emléke régi nőké
bor emléke a poharakban*